

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

התובע והנתבע שכנגד;

בעניין: אורון תנעמי

נ ג ד

הנתבע והתובע שכנגד;

ליאור קאמאלי

פסק-דין

מבוא

1. בפניי תביעה ותביעה שכנגד שעילתן בסכסוך שנתגלע בין התובע והנתבע שכנגד (להלן: "התובע"), לבין הנתבע והתובע שכנגד (להלן: "הנתבע"). התובע והנתבע עוסקים שניהם בתחום ההפקה של מוזיקת מטאל, ובמסגרת עיסוקם זה, הם מזמינים להקות מטאל להופיע בישראל. התובע מנהל עסק בשם "מטאליסט הפקות". בנוסף, התובע הוא הבעלים של מגזין בשם "מטאליסט". הנתבע מנהל עסק בשם "ליאור קאמאלי הפקה ויזמות".
2. במסגרת התביעה העיקרית דורש התובע מהנתבע פיצויים בסך של 200,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע, פגיעה בסוד מסחרי, פגיעה בפרטיות וביצוע עוולות מסחריות.
3. במסגרת התביעה שכנגד דורש הנתבע מהתובע פיצויים בסך של 100,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע וביצוע עוולות מסחריות.

התביעה העיקרית

4. התביעה העיקרית נסבה אודות שני פרסומים שפרסם הנתבע בפורום אינטרנט המכונה פורום היידפארק.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

הפרסום הראשון נעשה ביום 21.12.2005 תחת הכותרת "פרצופו האמיתי של אורון" (להלן: "הפרסום הראשון"). וכך נכתב בו (כל השגיאות הן במקור):

"אני ליאור המפיק של SAMAEEL בישראל ואני מעוניין לשתף אותכם במסע ההכפשות המתנהל ברקע סביב ההופעה של סמאל. מטאליסט ושות' אינם מקבלים תחרות. והם פנו להנהלה של סמאל ישירות וביקשו לחבל בהופעה ולתת הודעה כוזבת ולא מקצועית באתר מטליסט על כך ש XY לא יגיע לישראל בלי לבקש תגובה מקצועית. אך אל דאגה הוא יגיע וההופעה תתקיים כרגיל. ולראיה מכתבם של מטליסט להנהלה נגדי! שאין לה שחר. ושימותו הקנאים!!!! רק שתדעו מי זה מטליסט ועד כמה הסצנה לא חשובה בעיניהם. לא באמת אכפת להם ממכם ומהקהל. הנוסח של המיל שנכתב להנהלת הלהקה ... " [בהמשך מופיע ציטוט של הודעת דואר אלקטרוני ששלחה חגית בר מהמגזין מטאליסט. בגין הודעה זו הגיש הנתבע תביעה שכנגד - ח.ב.].

הפרסום השני נעשה ביום 5.5.2006 תחת הכותרת "האמת לגבי דייסקשן אורון-המניעים" (להלן: "הפרסום השני"). וכך נכתב בו (כל השגיאות הן במקור):

"נפלה לאוזניי שמועה שאורון ממטליסט הפקות, ניסה להביא אותם פעמיים לארץ ... וזה לא כל כך הלך לו, אז בעברית זה נקרה, שמחה לאיד. כלומר, לי לא הלך, אהרוס לכל המטאליסטים הופעה טובה. כי אכפת לי מהסצנה. אותו אדם שהלך לשאול מהבארבי וסיפר לו שג'ון מדיסקשן הוא רוצח (ויש עדים לענין הזה) אותו אדם ניסה להביא אותו ואת הלהקה שלו להופעה, האי מייל שלפניכם מדבר בעד עצמו." [בהמשך מצורפת הודעת דואר אלקטרוני ששלח התובע ללהקת דייסקשן, הכוללת גם את שמו ומס' הטלפון הסלולרי שלו - ח.ב.].

התובע טוען כי פרסומים אלה הם כוזבים, מהווים לשון הרע נגדו כמו גם עוולה מסחרית. כמו כן הוא טוען כי הפרסום השני פגע בפרטיותו בכך שהוא כלל את מס' הטלפון הסלולרי שלו. בנוסף, הפרסום השני פגע בסוד מסחרי שלו משום שהוא חשף את כוונתו לערוך פסטיבל וכן חשף שמות של להקות שהביעו נכונות להופיע בפסטיבל שארגן.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

5. לתמיכה בתביעה הגיש התובע שישה תצהירים, כולל תצהיר שלו עצמו. דא עקא, התובע והמצהירים מטעמו לא התייצבו לשיבת ההוכחות (התובע יצא לחו"ל במסגרת עסקיו למרות שידע על מועד הדיון שנקבע זמן רב קודם לכן), ועל כן התצהירים כולם נמחקו.

6. הנתבע טוען כי מכוחה של תקנה 157(3) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות"), יש לדחות את התביעה העיקרית על הסף ולקבל את התביעה שכנגד בשל אי התייצבותו של התובע לשיבת ההוכחות.

אין בידי לקבל טענה זו. בא כוחו של התובע התייצב לדיון. שלוחו של אדם כמותו, ולכן לענין תקנה 157(3) לתקנות, התייצבות בא כוחו של התובע לשיבת ההוכחות כמוה כהתייצבות של התובע עצמו. הנתבע הפנה בסיכומיו לפסק הדין שניתן בע"א 1628/92, שם נקבע כי התייצבות בא כח התובע לדיון אינה נחשבת כהתייצבותו של התובע, אלא שאין הנדון דומה לראיה, שכן באותה פרשה ניתק התובע כל מגע עם בא כוחו, לא הורה לו כיצד לנהל את תביעתו וגילה דעתו כי אין לו כל ענין בה. לא זה המצב בעניננו, כאשר בא כח התובע חקר את עדי הנתבע, הגיש סיכומים ולא נטש את התביעה.

7. מנגד, ב"כ התובע טוען בסיכומיו כי חרף מחיקת התצהירים שהוגשו לתמיכה בתביעה העיקרית, יש תקומה לגרסתו העובדתית של התובע ולענין זה הוא מסתמך על תצהיר התובע שהוגש בהליכי ביניים, במסגרת תיק בש"א 165412/06 (בקשה לגילוי פרטים). ב"כ התובע טוען כי לפי תקנה 246(א) לתקנות, הוא רשאי להסתמך על אותו תצהיר, חרף אי התייצבותו של התובע ועדיו לשיבת ההוכחות.

יש לדחות מכל וכל טענות אלה של ב"כ התובע, מחמת שני טעמים.

הטעם הראשון הוא שביום 16.1.2007, במהלך ישיבת קדם משפט, נמחקה לבקשתו של התובע הבקשה לגילוי פרטים, וממילא לא ניתן להסתמך על התצהיר שהוגש בתמיכה לה.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

הטעם השני הוא שתקנה 246(א) לא נועדה להיות מפלטו של בעל דין שהוא ועדיו אינם טורחים להתייצב לחקירה על תצהיריהם, כמו במקרה דנן. לא בכדי קובעת תקנה 246(א) כי ניתן להסתמך על הראיה במהלך הבאת הראיות, קרי, ההסתמכות אינה יכולה להעשות לראשונה בשלב הסיכומים, לאחר תום פרשת הראיות. זאת ועוד, תקנה 246(ב) קובעת כי הצד שכנגד רשאי להתנגד להסתמכות כזו, ואם מדובר בתצהיר, הוא רשאי לדרוש את חקירת המצהיר, גם אם לא עשה כן בעת שנוהל הליך הביניים. ברור איפוא כי אם ב"כ התובע היה מודיע בעת שמיעת הראיות כי בכוונתו להסתמך על תצהירו של התובע שהוגש בהליך ביניים, הנתבע היה רשאי לדרוש את חקירתו של התובע, והואיל והתובע לא הגיע לדיון, ממילא לא ניתן היה לאפשר הסתמכות על הראיה האמורה.

אשר על כן, אין בפני בית המשפט כל גרסה עובדתית של התובע, לא בתביעה העיקרית וגם לא בתביעה שכנגד.

8. חרף האמור לעיל, ולמרות שאין בפני בית המשפט כל גרסה עובדתית של התובע, אין פירושו של דבר שדין טענותיו להדחות על הסף, שכן הנתבע הביא ראיות, ויש לבחון האם ראיות אלה מבססות את טענותיו המשפטיות של התובע בתביעה העיקרית. כך למשל, הנתבע מודה שהוא היה זה שפירסם את שני הפרסומים נשוא התביעה העיקרית, וממילא יש לבחון לגופו של ענין האם פרסומים אלה מבססים את עילות התביעה של התובע. הוא הדין בתביעה שכנגד: יש לבחון האם ראיותיו של הנתבע, מבססות את טענותיו המשפטיות נגד התובע.

האם עומדת לנתבע הגנה בקשר לפרסום הראשון?

9. הנתבע הסביר בתצהירו את הרקע לפרסום הראשון. ביום 19.12.2005 פורסמה במגזין מטאליסט השייך לתובע (להלן: "המגזין"), ידיעה לפיה מתופף להקת סמאל (אדם המכונה XY) נפצע ולכן לא יופיע בשבועות הקרובים לצד הלהקה ולא ברור מי יחליפו. הפרסום לא היה נכון שכן התברר לנתבע שהמתופף XY יופיע עם הלהקה וינגן על קלידים ואולי אף יתופף. הפרסום הרגיו את הנתבע שכן הוא ארגן הופעה של הלהקה שהיתה אמורה להערך ביום 28.12.2005 והמגזין לא טרח לבקש את תגובתו לפרסום. מיד עם

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

הפרסום הוא התקשר לתובע ומחה על פרסום הידיעה השגויה. התובע סרב לפרסם תיקון לידיעה. מאוחר יותר נודע לנתבע שמנהלת יחסי הציבור של המגזין, חגית בר, שלחה ללהקה מכתב מכפיש ובו הוא מתואר כמאפיונר וכמי שאיים וגידף על המגזין בעקבות הפרסום בדבר פציעתו של המתופף. הנתבע טוען כי התובע הוא שעמד מאחורי אותו מכתב של חגית בר.

10. הנתבע טוען בסיכומיו כי הפרסום מכווין נגד המגזין ולא נגד התובע, וכי התובע עצמו טוען בסיכומיו כי הוא והמגזין הם אישיות נפרדת.

דין הטענה להתקבל. התובע עצמו לא נזכר כלל בגוף הפרסום, הגם ששמו הפרטי נזכר בכותרתו. הפרסום כולו מכווין כלפי התנהגותו של המגזין. בעקבות מחיקת תצהירי התובע, אין בפניי כל ראיה קבילה לכך שהגולשים באתר האינטרנט זיהו את התובע עם ההתנהגות שהנתבע ייחס למגזין. אין גם כל ראיה קבילה על כך שהגולשים באתר יודעים מיהו אותו "אורון" (שמו הפרטי של התובע, הנזכר בכותרת הפרסום). אכן, הנתבע עצמו טען בס' 22 לתצהירו כי קהילת המטאל בארץ היא קהילה מצומצמת וכל מידע מתפשט בה כאש בשדה קוצים, אך הדברים אמורים בכל הנוגע לידיעה בדבר פציעתו של המתופף XY, שעלולה היתה להתפשט כאש בשדה קוצים. אין בכך משום ראיה מספקת לכך שהגולשים עלולים היו לזהות את התנהגותו של המגזין עם התובע, וכי הם יודעים שהתובע הוא הבעלים של המגזין.

11. לעיצומו של ענין, עומדת לנתבע הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), משום שמתוך ההקשר הכולל של הדברים שפורסמו במסגרת הפרסום הראשון, ברור כי מדובר בהבעת דעתו של הנתבע ולא בקביעת עובדה. סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע מקנה הגנה לנתבע כאשר הפרסום היה, בין השאר, הבעת דעה על התנהגות הנפגע בשירות ציבורי. כאשר מדובר במגזין עיתונאי, הרי שפעילותו היא פעילות ציבורית וממילא ביקורת על פעילות כזו יכולה לחסות תחת כנפיו של ס' 15(4). בנוסף, אני סבור כי הפרסום נעשה בתום לב, חרף לשונו החריפה והבוטה, משום שהנתבע סבר כי המגזין מנסה בכוונה תחילה לחבל בסיכויי ההצלחה של המופע שאורגן על ידו. סברתו זו היתה מבוססת על הפרסום בדבר השבתתו של המתופף XY

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

(המתופף XY אכן נקע את ידו, אך הלהקה הודיעה מאוחר יותר כי חרף פציעתו, הוא יגיע עם הלהקה וינגן על קלידים), על סרובו של התובע לפרסם תיקון לידיעה (התיקון פורסם רק ביום 22.12.2005, יום למחרת הפרסום הראשון שביצע הנתבע) וכן על הודעת הדואר האלקטרוני ששלחה חגית בר מטעם המגזין ללהקה, ובה יוחסה לו התנהגות עבריינית.

על כן, יש לדחות את התביעה בעילה של לשון הרע בקשר לפרסום הראשון.

12. התובע טוען כי הפרסום הראשון מהווה עוולה מסחרית לפי סעיפים 2 ו-3 לחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999 (להלן: "חוק עוולות מסחריות").

יש לדחות טענה זו. ס' 2 לחוק עוולות מסחריות דן ב"תיאור כוזב", המוגדר כמידע שהמפרסם ידע או שהיה עליו לדעת שהוא אינו נכון. במקרה דנן, לא שוכנעתי שהנתבע ידע שהפרסום שלו איננו נכון.

ס' 3 לחוק עוולות מסחריות אוסר על הפרעה לגישה אל עסקו של הנפגע. לא ברור לי כיצד ניתן לטעון שהפרסום של הנתבע הכביד על הגישה לאתר האינטרנט של המגזין.

בנוסף, אם היתה כאן עוולה, הרי שהיא בוצעה כלפי המגזין, ולא כלפי התובע.

על כן, יש לדחות את התביעה בעילה של עוולה מסחרית בקשר לפרסום הראשון.

האם עומדת לנתבע הגנה בקשר לפרסום השני?

13. הנתבע הסביר בתצהירו את הרקע לפרסום השני. ביום 26.4.2006 נחתם הסכם בינו לבין להקת דייסקשן השבדית, לפיו הלהקה היתה אמורה לקיים הופעה במועדון הבארבי בישראל ביום 17.6.2006. ביום 4.5.2006 הודיע מועדון הבארבי לנתבע כי הוא לא יאפשר את ההופעה. הנתבע ביקש לברר את הסיבה לכך ואז נמסר לו כי התובע התקשר לשאול מזרחי, הבעלים של המועדון, וסיפר לו שסולן הלהקה הורשע בעבר ברצח. הנתבע ידע

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

שהתובע בעצמו ניסה בעבר להביא את הלהקה לישראל אך הלהקה סירבה לכך. על כן, כך טוען הנתבע, התובע החליט לחבל בהצלחתו של הנתבע להביא את הלהקה לישראל.

14. הפרסום השני מורכב מחלקים שהם בבחינת הבעת דעה, ומחלקים שהם בבחינת קביעה עובדתית.

החלקים העובדתיים של הפרסום השני הם המשפטים הבאים:

" נפלה לאוזניי שמועה שאורון ממטליסט הפקות, ניסה להביא אותם פעמיים לארץ ... וזה לא כל כך הלך לו ... אותו אדם שהלך לשאול מהבארבי וסיפר לו שגיון מדייסקשן הוא רוצח (ויש עדים לענין הזה) אותו אדם ניסה להביא אותו ואת הלהקה שלו להופעה, האי מייל שלפניכם מדבר בעד עצמו."

החלקים המהווים הבעת דעה הם המשפטים הבאים:

" אז בעברית זה נקרה, שמחה לאיד. כלומר, לי לא הלך, אהרוס לכל המטאליסטים הופעה טובה. כי אכפת לי מהסצנה."

15. מטעם הנתבע העיד שאול מזרחי, מנהל מועדון הבארבי. מעדותו עולה כי הוא התקשר לתובע בענין אחר, ובסיום השיחה שאל אותו התובע כיצד זה הוא מאפשר הופעה של להקה שהסולן שלה מואשם ברצח. בעקבות אותה שיחה, בה למד מזרחי לראשונה על עברו של סולן הלהקה, הוא החליט לבטל את ההופעה במועדון הבארבי (ראה תצהירו של מזרחי, וכן עדותו בע' 4 לפרוטוקול).

16. לנוכח עדותו של מזרחי, שלא נסתרה, ולפיה התובע הוא שסיפר לו לראשונה על עברו של סולן הלהקה ושאל אותו כיצד הוא מאפשר מופע של אדם כזה, עומדת לנתבע הגנת אמת בפרסום לפי ס' 14 לחוק איסור לשון הרע בקשר לחלק העובדתי של הפרסום. הגנה זו חלה כאשר הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי. אכן, מעדותו של מזרחי התברר כי הוא היה זה שזים את השיחה עם התובע, ולא כפי שעולה מתוך הפרסום כאילו

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

התובע יזם את השיחה, אך מדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש, כאמור בס' 14 סיפא לחוק איסור לשון הרע, שכן הדגש הוא על העובדה שהתובע הוא שסיפר למזרחי על עברו של הסולן ובכך גרם לביטול המופע.

לא נסתרה גם טענתו של הנתבע לפיה התובע לא הצליח להביא בעצמו את להקת דייסקשן לישראל. אמנם, ב"כ התובע טוען בסיכומיו כי הדבר נבע מ"וטו" שהטילה להקה אחרת על הופעה על אותה במה עם סולן שהורשע ברצח, אך אין בכך כדי לשנות את העובדה שהתובע ביקש להפיק הופעה של להקת דייסקשן, אך נאלץ לוותר על כך. בנוסף, הנתבע הציג הודעת דואר אלקטרוני ששלח התובע ביום 27.4.2006 אל להקת דייסקשן, ובה ביקש להזמין את הלהקה להופעה שהוא מארגן בחודש יולי, כך שברור כי התובע ניסה לארגן בעצמו הופעה של הלהקה בישראל.

17. בקשר להבעת הדעה של הנתבע על מניעיו של התובע, עומדת לו הגנת ס' 15(4) לחוק איסור לשון הרע, משום שמדובר בהבעת דעה על התנהגותו של הנפגע בקשר לענין ציבורי. מדובר במסקנה סבירה שהסיק הנתבע בתום לב מן העובדה שהתובע, שלא עלה בידו לארגן הופעה בישראל של להקת דייסקשן, סיפר למנהל מועדון הבארבי על עברו הפלילי של סולן הלהקה ובכך גרם לביטולו של המופע שהנתבע ארגן.

18. על כן, יש לדחות את התביעה בעילה של לשון הרע בקשר לפרסום השני. כמו כן, יש לדחות את התביעה בעילה של ביצוע עוולות מסחריות, מאותם טעמים שפורטו לגבי הפרסום הראשון, קרי, לא שוכנעתי שהנתבע ידע שהפרסום שלו איננו נכון ולא נגרמה הפרעה לגישה לעסקו של התובע.

19. התובע טוען כי הנתבע גזל סוד מסחרי שלו, כהגדרתו בס' 5 לחוק עוולות מסחריות, בכך שצירף לפרסום השני הודעת דואר אלקטרוני ששלח התובע ללהקת דייסקשן, הכוללת שמות של להקות שכבר הביעו את הסכמתן להשתתף בפסטיבל שהפיק התובע. לדבריו, היה חשוב לו לשמור בסוד את שמות אותן להקות ואת דבר קיומו של הפסטיבל, שכן במקביל הוא מכר כרטיסים למופע של להקה אחרת, והיה חשש שאם הקהל יידע מראש על הפסטיבל המתוכנן, הוא ידיר רגליו מן המופע הנוסף.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

אין בידי לקבל טענה זו, שכן היא מצריכה הנחת תשתית עובדתית בדבר מכירת הכרטיסים למופע אחר ובדבר הערך הכלכלי הטמון במידע, שיש בו כדי להקנות יתרון עסקי לתובע. משנמחקו תצהיריו של התובע, תשתית כזו אינה קיימת.

גם מבחינה משפטית, שמות הלהקות המשתתפות בפסטיבל ועצם קיומו של הפסטיבל אינם סוד מסחרי. הגדרתו של "סוד מסחרי" היא "מידע עסקי, מכל סוג, שאינו נחלת הרבים ושאינו ניתן לגילוי כדין בנקל על ידי אחרים, אשר סודיותו מקנה לבעליו יתרון עסקי על פני מתחריו, ובלבד שבעליו נוקט אמצעים סבירים לשמור על סודיותו." (ס' 5 לחוק עוולות מסחריות). בענייננו, לא שוכנעתי כי ידיעת שמות הלהקות המופיעות בפסטיבל והידיעה בדבר עצם קיומו הקנו לתובע יתרון מסחרי על פני מתחריו, ובנוסף, התובע לא נקט אמצעים סבירים כדי לשמור על סודיותו של המידע, והא ראייה, הוא עצמו הודיע ללהקת דייסקשן על הפסטיבל המתוכנן, וגם מסר לה את שמות הלהקות שישתתפו בו.

לפיכך יש לדחות את התביעה בעילה של גזל סוד מסחרי.

20. התובע טוען כי הנתבע פגע בפרטיותו במסגרת הפרסום השני, שכן הוא פרסם את הודעת הדואר האלקטרוני ששלח התובע ללהקת דייסקשן, הכוללת גם את מספר הטלפון הסלולרי של התובע.

על כך משיב הנתבע, ובצדק, כי התובע עצמו פרסם את מס' הטלפון הסלולרי שלו על גבי עלונים המיועדים להפצה בקהל הרחב (ראה נספח ד' לכתב ההגנה של הנתבע), ולכן פרסום מספר הטלפון של התובע אינו פוגע בפרטיותו.

21. התובע טוען כי עצם פרסום מכתבו הוא פגיעה בפרטיות לפי ס' 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"). על כך משיב הנתבע, ובצדק, כי מדובר בעניין של מה בכך, כמשמעו בס' 6 לחוק הגנת הפרטיות, הקובע כי "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש". כל שיש באותו

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

מכתב הוא הודעה מאת התובע בדבר כוונתו להפיק פסטיבל בחודש יולי, בו תשתתפנה להקות מסויימות. מידע כזה אמור היה להתפרסם ממילא בתוך זמן קצר, שכן הפרסום נעשה בחודש מאי 2006 והפסטיבל תוכנן להתקיים בחודש יולי 2006. לא שוכנעתי כי פרסום תוכן ההודעה אכן פגע כהוא זה בתובע או בעסקיו, ובהעדר תצהיר מטעמו של התובע, לא הונחה תשתית עובדתית לקיומה של פגיעה כזו. על כן, מדובר בפגיעה של מה בכך שאין בה ממש ואין בה כדי לבסס עילה בגין פגיעה בפרטיות.

כמו כן, עומדות לנתבע הגנת ס' 18(ו) לחוק הגנת הפרטיות, שכן מדובר בפרסום מוגן לפי ס' 15(4) לחוק איסור לשון הרע, וכן הגנת ס' 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, שכן היה ענין ציבורי בפרסום, קרי, הרצון של הנתבע להוכיח את מה שנתפס בעיניו כצביעותו של התובע, שבעצמו ביקש לארגן, ללא הצלחה, הופעה של להקת דייסקשן, והפרסום נעשה בתום לב בעקבות מה שהנתבע פירש כנסיון של התובע להתנכל לעסקיו.

22. אשר על כן, דין התביעה העיקרית להדחות.

התביעה שכנגד

23. התביעה שכנגד מבוססת על שני פרסומים.

הפרסום הראשון נעשה ביום 19.12.2005 במגזין, ובו נמסר כי XY, מתופף להקת סמאל, לא יגיע לישראל משום ששבר את ידו (להלן: "הפרסום הראשון"). הנתבע טוען כי מדובר בפרסום כוזב, שכן נבצר אמנם מהמתופף XY לבצע תיפוף, אך עדיין הוא יכול היה לנגן על קלידים ולכן לא היה מקום לקבוע נחרצות שהוא לא יגיע לישראל. מדובר במתופף שמהווה את עמוד התווך של הלהקה, ובשל הפרסום במגזין עלה בידי הנתבע למכור 300 כרטיסים בלבד למופע, במקום 800 כרטיסים שהיו אמורים להימכר. הנתבע טוען כי מדובר בפרסום כוזב, דבר המהווה עוולה מסחרית. בכתב התביעה שכנגד נטענו עילות תביעה נוספות בקשר לפרסום הראשון, אך הנתבע זנח אותן בסיכומיו ולכן אין צורך לפרטן.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

הפרסום השני נעשה ביום 20.12.2005 במסגרת הודעת דואר אלקטרוני ששלחה חגית בר מהמגזין, אל להקת סמאל, ובה ייחסה הכותבת לנתבע התנהגות מאפיונרית (להלן: "הפרסום השני"). הנתבע טוען כי מדובר בפרסום לשון הרע נגדו, וכי יש לראות את חגית בר, שהיא חברתו לחיים של התובע ועובדת המגזין, כשליחה של התובע.

במסגרת התביעה שכנגד נטען לקיומן של עוולות נוספות, והן סיכול התקשרות של הנתבע עם מועדון התאטרון וכן סיכול ההופעה של להקת דייסקשן. הנתבע זנח עילות אלה בסיכומיו ולכן אין צורך להיזקק להן.

האם עומדת לתובע הגנה בקשר לפרסום הראשון?

24. אין כל בסיס לתביעה שכנגד בגין הפרסום הראשון. טעמו של דבר הוא שהפרסום נעשה על ידי המגזין ולא על ידי התובע עצמו. לא ברורה האישיות המשפטית של המגזין- האם מדובר בחברה בע"מ או שמא בגוף נטול אישיות משפטית, אך מה שברור הוא שאין כל ראייה לכך שהתובע הוא זה שביצע את הפרסום. העובדה שהנתבע חושד בתובע כמי ששולט על התכנים המתפרסמים במגזין, מקנה אמנם לנתבע הגנה לפי ס' 15(4) לחוק איסור לשון הרע בבואו להתגונן מפני הפרסום נשוא התביעה העיקרית, אך אין בסברה זו די כדי לבסס קביעה עובדתית לפיה התובע, הוא ולא אחר, היה מי שביצע את הפרסום הראשון נשוא התביעה שכנגד. בהעדר ראייה לכך שהתובע היה זה שפרסם את הידיעה, או גרם לפרסומה או אישר את פרסומה, לא ניתן להטיל עליו אחריות בגין תיאור כוזב לפי ס' 2 לחוק עוולות מסחריות.

25. זאת ועוד, פרסום כוזב על פי הגדרתו צריך להתייחס "לגבי עסק, מקצוע, נכס או שירות, שלו או של עוסק אחר". במקרה דנן, הפרסום כלל איננו מזכיר את הנתבע ואת עסקו, כך שלא מדובר כלל ועיקר בפרסום כוזב כמשמעו בחוק עוולות מסחריות.

26. בנוסף, השוואת נוסח הפרסום במגזין עם נוסח הפרסום באתר של להקת סמאל מגלה כי הפרסום היה הלכה למעשה חזרה על הדברים שפורסמו באתר הלהקה: באתר הלהקה דווח כי עקב פציעתו של המתופף XY, הוא לא יוכל למלא את תפקידו למשך שישה

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

שבועות, אך ההופעה בישראל תתקיים כמתוכנן. לכן גם מבחינה עובדתית, הפרסום במגזין לא היה כוזב, אלא פרסום הנסמך על אתר הלהקה. אכן, באתר הלהקה לא דובר על אי הגעתו של המתופף לישראל, בעוד שבמגזין נאמר כי עדיין לא ידוע מי ימלא את מקומו, ומכאן משתמעת המסקנה כי לא יגיע לישראל, אך מדובר בהבדל סמנטי ולא ניתן איפוא לקבוע כי הפרסום הוא כוזב.

27. אשר על כן, יש לדחות את התביעה שכנגד בקשר לפרסום הראשון.

האם עומדת לתובע הגנה בקשר לפרסום השני?

28. התביעה שכנגד בגין הפרסום השני אינה מבוססת כלל ועיקר.

מי שביצע את הפרסום השני היתה חגית בר, אשת יחסי הציבור של המגזין. אין כל ראייה לכך שהתובע הוא שעמד מאחורי הפרסום השני. גם אם מדובר בחברתו לחיים של התובע, כפי שטוען הנתבע, אין די בכך כדי לייחס לתובע אחריות שילוחית לפרסום. אדם אינו חב באחריות שילוחית בגין מעשה או מחדל של בן זוגו, אלא אם בן הזוג פעל כשלוחו. הנטל להוכיח קיומה של שליחות כזו היה מוטל על הנתבע, והוא לא טרח להביא ראיות כלשהן לשם הרמת הנטל.

הוא הדין גם אם התובע הוא הבעלים של המגזין. הנתבע לא הראה כל מקור משפטי להטלת אחריות אישית על בעלים של עיתון בגין פרסום לשון הרע במכתב ששולחת אשת יחסי הציבור של העיתון. אמנם, לפי ס' 11 לחוק איסור לשון הרע ניתן להטיל אחריות על עורך אמצעי התקשורת ועל האחראי לאמצעי התקשורת, אך הדבר אפשרי רק כאשר לשון הרע פורסמה באמצעי התקשורת, מה שלא קרה בענייננו: הפרסום הפוגע לא נעשה במגזין, אלא במכתב ששלחה חגית בר ללהקת סמאל. על כן, אין המדובר בפרסום באמצעי תקשורת אשר בגינו ניתן להטיל אחריות מעבר לזו המוטלת על המפרסם עצמו.

הנתבע צריך היה לכוון את תביעתו בגין הפרסום השני נגד חגית בר. תביעתו בענין זה כלפי התובע אינה מגלה כל עילה ודינה להדחות.

בתי המשפט

א 034418/06

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 11/09/2008

בפני: כבוד השופט חגי ברנר

29. אשר על כן, יש לדחות את התביעה שכנגד בקשר לפרסום השני.

סוף דבר

30. סיכומי של דבר, התביעה והתביעה שכנגד נדחות הדדית. לנוכח התוצאה, אין צו להוצאות.

31. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א באלול, תשס"ח (11 בספטמבר 2008), בהעדר הצדדים הנ"ל.

חגי ברנר, שופט